

i förhållande till fastighetens värde. Men sådant vore orimligt; hvarför Utskottet hemställer,

3:o) att Herr Stålhammars motion i denna del må lemnas utan vidare afseende.

I sednare delen af sin motion har Herr Stålhammar föreslagit att första punkten af 47 §, som föreskrifver, att gode männen skola under anslagstiden låta fast egendom värderas, såsom i Utsöknings-balken sägs, måtte erhålla följande förändrade lydelse: »Under anslagstiden låte gode männen fast egendom värdera, om de ej anse det åsatta bevillningstaxeringsvärdet motsvara fastighetens verkliga värde; denna värdering verkställas af dertill lämplig person.»

Då det stadgande i konkurslagen, hvars förändring sålunda blifvit ifrågasatt, hänvisar till Utsöknings-balken samt betydelsen af detsamma följaktligen är beroende af den sednare, som för närvarande är under omarbetning af dertill utaf Kongl. Maj:t i nåder förordnade komiterade, anser Utskottet sig böra, på grund af sådant förhållande, hemställa,

4:o) att ej heller sist omhandlade förslag må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 21 Februari 1870.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli d. 22 Febr. 1870, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af väckta motioner, åsyftande ändringar i gällande stadganden rörande exekutionsväsendet.

Genom ifrågavarande motioner, hvilka blifvit till Lag-Utskottets behandling öfverlemnade, är föreslaget,

1:o) af Herr *J. Samuelsson* (motionen N:o 74 i 2:dra serien),

1:mo) Att alla exekutiva förrättningar, som förekomma inom hvarje kommun, skola öfverflyttas från länsman till antingen kommunalstyrelse eller den person, kommunalstämman dertill utser, med lika rättighet, ansvar och redovisningsskyldighet som nu gällande allmän lag i thy fall för länsmän bestämmer.

2:do) Att arfvode och resekostnadsersättning för exekutiva förrättningar föreslås till dessa kommun-exekutorer ett lika belopp, som för fjerdingmän är bestämdt, att gäldas af gäldenären eller, om han saknar tillgång, af sökanden;

2:o) af *samme motionär* (motionen N:o 75 i 2:dra serien), »att Utsökningsbalkens 5 kapitel 2 § måtte få följande lydelse:

»Hvad gäldenären minst umbära kan, såsom de lösörepersedlar af lösegendom, hvilka till nödigt lifsuppehälle, gång- och sängkläder, det han sin näring idkar med och annan efter hvarje persons stånd och vilkor (noga inskränkt bekvämlighet) oundgängligast fordras, för ett sammanräknadt värde af minst Tvåhundra Riksdaler Riksmünt, bör från utmätning undantagas och till gäldenärens bergning kvarlemnas.»

3:o) af Herr *P. Sahlström* (motionen N:o 195 i 2:dra serien), med hvilken Herr *Olof Olsson* i Mosstakan förenat sig, »det 2 Kap. 1 § Utsökningsbalken», som stadgar, bland annat, att Konungens Befallningshafvande skall lägga den, som lagsökes, viss dag före att svara, »måtte erhålla ett så lydande tillägg:

I hvarje socken å landet förordne Konungens Befallningshafvande någon, som skall å ansökan om handräckning till utbekommande af fordran teckna sådant föreläggande. Den, som erhåller dylikt förordnande, åligger att öfver gjorda förelägganden föra diarium. I lösen för hvarje föreläggande uppbär han 50 öre»;

4:o) af Herr *A. Andersson* från Wermlands län (motionen N:o 196 i 2:dra serien), »det Riksdagen måtte besluta: att gäld, uppkommen genom lån af penningar eller borgade varor och effekter till mindre belopp än tio R:dr R:mt, ej får hos gäldenären genom laga åtgärd uttagas»;

5:o) af Herr *P. Östman* (motionen N:o 185 i 2:dra serien), »att Riksdagen ville besluta en förändring i utsökningslagen af innehåll, att vid utmätning gäldenären icke må frångå nödiga kläder, nödig bostad samt nödiga verktyg och redskap, som anses för honom nödvändiga för sin sjelfförsörjning; dock att denna lag icke träder i verkställighet förr än den 1 Januari 1874»;

6:o) af Herr *Pehr Ericsson* (motionen N:o 105 i 2:dra serien), »att försäljning af fast egendom å utmätningssauktion endast må ske genom uppslag»;

7:o) af Herr *E. Lilliehöök* (motionen N:o 11 i 1:sta serien), »att Riksdagen behagade för sin del besluta, att från Utsökningsbalkens 7 Kap. och öfriga förordningar må uteslutas alla bestämmelser, hvilka kunna föranleda dertill, att embets- och tjänstemäns löner, till större eller mindre del, skola användas till betalande af deras enskilda skulder eller andra af dem ingångna enskilda förbindelser»;

8:o) af Herr *J. A. Åstrand* (motionen N:o 251 i 2:dra serien), »att Riksdagen ville för sin del besluta samt i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla,

att de pensioner, hvilka på grund af Riksdags beslut från statskassan utbetalas, icke må kunna med qvarstad beläggas eller med införsel besväras.

Samtliga dessa frågor afse utsökningslagarne, hvilkas omarbetning för närvarande är beroende på åtgärd af de utaf Kongl. Maj:t dertill förordnade komiterade. Vid sådant förhållande och med tillämpning af den hittills i allmänhet och jemväl vid nästlidne års riksdag i likartadt fall iakttagna, efter Utskottets åsigt riktiga grundsats att, under det en sammanhängande del af lagstiftningen utgör föremål för komiterades behandling, derifrån lösryckta frågor icke böra med anledning af enskilda motioner till hufvudsaklig pröfning upptagas, får Utskottet, som ej finner någon af förevarande framställningar vara af beskaffenhet att föranleda undantag från nämnda grundsats, vördsamt hemställa,

att ifrågavarande motioner ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 21 Februari 1870.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.